

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **C. V., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. května 2023, č.j. CPR-17589-2/ČJ-2023-930310 - V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 4. 2023, č.j. KRPA-125995-11/ČJ-2023-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvanácti měsíců.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřiměřenost, resp. rozpor s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kterou spatřoval v nesprávném posouzení závažnosti jednání žalobce, který se dopustil protiprávního jednání v rozsahu nízkých jednotek měsíců a protiprávní stav tedy nebyl nikterak dramaticky dlouhý.
3. Dále měl žalobce za to, že s ohledem na jeho první pochybení, doznání, spolupráci se správním orgánem a s přihlédnutím k tomu, že posuzovaná protiprávnost nevznikla z neúcty k právnímu řádu České republiky, nýbrž z důvodu obyčejné lidské chyby, je společenská nebezpečnost jednání žalobce natolik oslabena, že je možné na něj působit i mírnějším a výchovnějším způsobem než správním vyhoštěním s dobou platnosti na jeden rok. Podle mínění žalobce by bylo možné na něj působit mírnějším a výchovnějším způsobem v podobě správního vyhoštění v trvání do 6 měsíců.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán prvního stupně se zabýval přiměřeností správního vyhoštění na straně 4 až 6 svého rozhodnutí zcela dostatečně, přičemž vzal do úvahy všechny podstatné okolnosti. Žalovaný se s posouzením správního orgánu prvního stupně ztotožňuje. Žalobce do České republiky přicestoval za prací bez pracovního povolení, tj. již s úmyslem zákony České republiky porušovat, o čemž svědčí i vědomost jeho neoprávněného pobytu, který trval více než dva měsíce, což není doba nikterak zanedbatelná. Žalobce se sice k protiprávnímu jednání doznal, ale učinil tak až poté, co byl jeho neoprávněný pobyt odhalen. Skutečnost, že se jednalo o první protiprávnost, pak byla zohledněna ve výměře „zákazu vstupu“ v první pětině zákonného rozmezí. Žalovaný připustil, že se žalobce dopustil protiprávního jednání vlivem tíživých okolností, nikoli však z důvodu lidské chyby, neboť jeho jednání bylo od počátku vědomé a úmyslné. Podle žalovaného je tak stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvanácti měsíců odpovídající skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem.
5. Žalovaný rovněž neshledal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v spojení s ust. § 174a téhož zákona, neboť žalobce v řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by způsobovala nepřiměřený zásah do života žalobce. Žalovaný také uvedl, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a že v daném případě napadené rozhodnutí představuje přiměřené opatření.
6. Žalovaný tak neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto s ohledem na shora uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.

8. Žalobce byl dne 9. 4. 2023 kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Moldavskou republikou bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území České republiky s posledním vyznačeným vstupem do schengenského prostoru dne 6. 11. 2022 přes maďarský hraniční přechod Battonya, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, pročež byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
9. Dne 9. dubna 2023 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky naposledy dne 6. 11. 2022 na biometrický cestovní pas přes Maďarsko a od té doby nevycestoval. Do České republiky přicestoval kvůli práci. V Moldavsku má dluhy, manželku a dítě. Není tam dobře placená práce a od kamarádů se dozvěděl, že v České republice se dá vydělat. Pracuje na stavbách za 150 Kč na hodinu. Je si vědom toho, že překročil dobu pobytu, a také to, že nemá na práci v České republice žádné povolení. O pobyt nikdy nežádal a ani neví, jak se to dělá. K pobytu se nikdy nepřihlašoval a je ubytován v X, kde má pronajatou postel, za kterou platí cca 6.000,- Kč měsíčně. Věděl, že po 90 dnech pobytu musí území České republiky opustit, ale nevycestoval, protože má v Moldavsku dluhy a chtěl je splatit. V Moldavsku žije s manželkou a dítětem v domě u rodičů, kam se může vrátit. Kromě dluhů nemá v Moldavsku žádný problém. V České republice nemá žádné aktivity či vazby. Na území České republiky nikoho nemá ani zde nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Po zdravotní stránce je pořádku. K možností návratu do Moldavska se žalobce vyjádřil tak, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
10. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu

podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.

14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Ze správního spisu je v prvé řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 25. 9. 2021 do 5. 4. 2022. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 6. 11. 2022 přes Maďarsko a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 4. 2. 2023 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 9. 4. 2023, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci.
17. Nalézací správní orgán odůvodnil zejména na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, proč stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 12 měsíců. Toto odůvodnění je dostatečné a lze na ně v podrobnostech odkázat. Žalovaný pak nijak nepochybil, když to odůvodnění aproboval na str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud nemůže dále přitakat bagatelizaci společenské škodlivosti neoprávněného pobytu ze strany žalobce, když jeho tvrzení o obyčejné lidské chybě a o nevědomosti žalobce, jak svou situaci řešit, nelze hodnotit jinak než jako účelové. Jestliže si žalobce byl vědom svého neoprávněného pobytu po uplynutí 90 dní pobytu na bezvízový styk, jak uvedl ve svém výslechu, pak sotva lze jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu měsíců hodnotit jako obyčejnou lidskou chybu, když žalobci bylo známo, že k pobytu na území České republiky, potažmo celého schengenského prostoru, je mu třeba platného pobytového oprávnění a že platnost jeho pobytového oprávnění z titulu biometrického cestovního dokladu, na základě kterého přicestoval do schengenského prostoru, skončila dne 3. 2. 2022. Rovněž tak nelze nečinnost žalobce po skončení 90-ti denního oprávněného pobytu úspěšně omlouvat nevědomostí žalobce, jak nastalou situaci řešit, neboť tomu muselo být známo přinejmenším to, že po skončení pobytu na základě biometrického cestovního dokladu musí vycestovat ze schengenského prostoru, což neučinil a současně neučinil ani žádné jiné kroky směřující k legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. Tímto přístupem žalobce nepochybně prokázal svoji lhostejnost k platným imigračním pravidlům České republiky, když ta zcela základní, jež mu byla známa, vědomě nerespektoval.

18. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).
19. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvanácti měsíců uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o obytnosti cizinců. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou dobu vědomého udržování protiprávního stavu ze strany žalobce, ve kterém hodlal žalobce i nadále setrvat (nebýt pobytové kontroly), soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
20. Porušování imigračních pravidel nelze tolerovat (či k němu přistupovat benevolentněji) ani u osob pocházejících ze zemí s nižší životní úrovní, neboť v silách i těchto osob nepochybně je, aby si zajistili příslušné pobytové oprávnění. Správní orgány ani následně soud pak zcela jistě nemohou rezignovat na vynucování dodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky s odkazem na to, že účastník řízení neměl z pobývání na území České republiky žádný zásadní prospěch a že posuzovaná protiprávnost vznikla a následně trvala vinou tíživých okolností.
21. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného nesplňovalo kritéria přiměřenosti ve smyslu ust. 174a zákona o pobytu cizinců.
22. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím blanketní povaze odvolání žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
23. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 3. srpna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce